

[Skovmand.]

ledes være en naturlig ting, at de store blade, der kan få deres investeringer finansieret på anden måde, indtil videre ikke kommer i betragtning.

Ellers har jeg ikke meget at sige om det foreliggende forslag. Det er et forslag, som pressen selv har bedt om, og der er god grund til at tro, at det vil kunne få gavnlige virkninger i forhold til den beskedne økonomiske indsats, det kræver af staten.

Statsministeren gør udtrykkelig opmærksom på, at det er fremsat, inden man i regeringen har foretaget den endelige vurdering af betænkningen om dagspressens forhold, simpelt hen fordi man har ønsket at spare tid på dette punkt. Denne fremgangsmåde synes jeg der er grund til at anerkende, bl. a. fordi den betyder, at der bliver mulighed for at få en grundig debat om dagspressens forhold, inden regeringen fremsætter et mere vidtgående forslag, hvilket vel så må ske i folketingsåret 1970-71.

Indtil et sådant forslag kan vedtages, kan der imidlertid meget vel opstå kritiske situationer for enkelte blade. Jeg synes, man under udvalgsarbejdet burde overveje, om det vil være muligt at give det kommende finansieringsinstitut mulighed for, indtil en mere vidtgående lovgivning er vedtaget, at yde lån til blade, der af den ene eller anden grund, f. eks. pludseligt svigtende annonceindtægter, er kommet i en akut økonomisk krise.

De beløb, der i en sådan situation skal til for at redde en avis fra undergang, er trods alt forholdsvis beskedne i forhold til den ulykke, det vil være, om den gik ind. Det skulle nemlig gå sådan, at en forbedret tilskudsordning for dagspressen først bliver en realitet på et tidspunkt, da blade som Børsen, Information og Kristeligt Dagblad er ophørt med at udkomme.

Gert Petersen: Selve forslaget kan vi godt give vores tilslutning. Vi finder ligesom hr. Skovmand, at der består nogen usikkerhed omkring virkningerne, men stort set vil de formodentlig være gode nok. Derimod forekommer forslaget os at være alt for beskedent, slet ikke vidtrækkende nok. Det er jo også klart, som allerede flere ordførere her har været inde på, at man ikke har fulgt udvalgsbetænkningen ret langt; man gen-

nemfører kun et af de seks forslag, der er peget på deri, og jeg tilslutter mig de øvrige ordførere, som har efterlyst nogle bemærkninger om synet på en øget statsannoncering — et andet af de forslag, der var fremhævet i udvalgsbetænkningen, og som vel nok kan få en ganske effektiv vægt, hvis det gennemføres f. eks. på samme måde, som det er sket i Norge.

Derudover vil jeg bemærke, at samtidig med at man altså kun i begrænset omfang har fulgt betænkningen fra udvalget til udforskning af pressens forhold, så er dette udvalg eller i hvert fald flertallet ifølge den flertalsbetænkning, der findes i betænkningen, efter vores opfattelse for bange for at gribe ind dér, hvor det virkelig er nødvendigt.

Sagen er jo — jeg tror, det var den konservative ordfører, der var inde på det — at vi har en udvikling her i landet som i en række andre vestlige lande, der går i retning af koncentration og monopoldannelse. Det gælder i erhvervslivet, og sådan som pressen er indrettet her til lands, så er pressen jo også en del af erhvervslivet; den er underkastet erhvervslivets love, rentabilitetshensyn osv. osv. Men samtidig med at man ifølge liberalistisk filosofi vil give helt frit slag for denne udvikling imod koncentration inden for erhvervslivet og måske dæmme lidt op for monopoldannelserne, som man dog ikke er i stand til at tage virkelige skridt imod, ja, så er man med hensyn til pressen af en lidt anden opfattelse. Det kom til udtryk, da alle de forudgående ordførere fra de borgerlige partier talte pæne og utvivlsomt velmente ord om nødvendigheden af et flerstrøget system inden for pressen, om nødvendigheden af mange røster og mange meninger, der brydes osv. — en nødvendighed af hensyn til demokratiet. Nu kunne man vel nok anlægge den betragtning, at dette hensyn til demokratiet også kunne udvides til at gælde erhvervslivet i øvrigt, men lad det ligge her; det er pressen, der står til debat her. Men denne liberalistiske filosofi, hvorefter frihed nærmest defineres som frihed til at udvikle sig og gro, men også til at blive slået ud, hvis man ikke kan klare sig i denne konkurrence, denne liberalistiske filosofi vil man alligevel sætte visse grænser for, når det drejer sig om pressen, men kun visse grænser,